

ГЕРОИ на ТРУДА

I.

Светло майско утро позлатяваше буйните ниви и росни ливади. Весели птичи песни огласяваха китните шубраци и зелени гори.

Тренът летеше през полето, през горите. От всеки прозорец на вагоните се усмихваха детски главички и весело си чуруликаха. В трена пътуваха и ученици с учителите си.

— Агънца, агънца, — извика едно момче.

— Бе-е-е-е, бе-е-е-е, ба-а-а-а, — гръмна целият вагон, щом децата съгледаха овците и агънцата.

— Овчарче, овчарче, — понесоха се гласове и извед-нажъ гръмна песента:

„Що ми е мило, мило и драго,
младо овчарче все да си бъда,
вакли овчици с мене да вода,
с медно кавалче аз да им свиря,
те да си хрупкат росна тревица“.

Един ден сред гората, един ден на полето, е велик празник за градските деца...

Тренът хвърчеше. Песни и радостни провиквания заливаха целия път.

II.

— Перник, ето Перник, — извикаха учителите.

— Ура-а-а-а!.. Перник, Перник, — завикаха радостно децата и заплескаха с ръце.

Машината изсвири. Тренът пропълзя и бавно-бавно спря. Децата скочиха и бързо слязоха от вагоните. Весел глъч и смях, викове и песни заляха гарата.

Подредиха ги. Редиците се проточиха към мината. Виковете утихнаха, глъчките спряха. Тих шепот се понесе:

— Черни хора!.. Черни!.. Гледайте, гледайте!..

— Това са миньорите. Те копаят въглищата. Сега